

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2907/2023
28.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ... коју заступају Илија Пантовић и Маја Ђелић адвокати из ..., против тужене Опште болнице „Др Алекса Савић“ из Прокупља, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде трошкова за исхрану и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Прокупљу Гж1 29/23 од 26.01.2023. године, на седници одржаној 28.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Прокупљу Гж1 29/23 од 26.01.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против решења Вишег суда у Прокупљу Гж1 29/23 од 26.01.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Основни суд у Прокупљу је, пресудом на основу одрицања П1 276/21 од 15.07.2022. године, одбио тужбени захтев тужиље да јој тужена исплати износе наведене у тужби на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.10.2018. до 31.10.2021. године, а допунским решењем под истим бројем од 21.10.2022. године је обавезао тужиљу да накнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Решењем Вишег суда у Прокупљу Гж1 29/23 од 26.01.2023. године одбијена је жалба тужиље и потврђено означено допунско решење о трошковима поступка.

Против правноснажног решења о трошковима поступка донетог у другом степену тужила је благовремено изјавила посебну ревизију.

Испитујући дозвољеност посебне ревизије у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23) Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Сагласно поменутој законској одредби ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања и интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Према оцени ревизијског суда, иако је несумњиво да су материјалноправним правилима адвокатске тарифе и одредбама садржаним у Закону о парничном поступку (чл. 150-173) и Закону о судским таксама уређена питања у вези с правом странке на накнаду издатака учињених у току или поводом поступка, у конкретном случају нема правних питања од општег интереса или оних која би била у интересу равноправности грађана, нити постоји потреба за новим тумачењем права. Ревидент указује на чињенична и правна питања конкретног спора и на погрешну примену материјалног права, и садржином ревизијских навода само уопштено указује на потребу за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе. Право странке на накнаду парничних трошкова остварује се у поступку у коме су издаци настали, а њихов обрачун се врши у сваком поступку појединачно, према успеху у спору, с обзиром на конкретне околности тог спора. Одлуке на које се посебном ревизијом указује (Рев 3044/05 од 17.05.2006. и Рев 3510/22 од 05.05.2022. године), као на супротне одлуци донетој у овом спору, не указују на различиту судску праксу, па не постоји ни потреба уједначавања судске праксе због чега је одлучено као у ставу првом изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Ревизија није дозвољена ни с обзиром на одредбе Закона о парничном поступку из члана 410. став 2. тачка 5. у вези с чланом 28. (које се сходно примењују и на ревизију против решења, сагласно члану 420. став 6). Наиме, против решења другостепеног суда којима је поступак правноснажно окончан странке могу да изјаве ревизију (члан 420. став 1), али је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3), као и против решења у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде (члан 420. став 2). С тим у вези, одредбама члана 28. истог закона прописано је да се, када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, узима само вредност главног дуга (став 1), док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг (став 2).

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења којим је одлучено о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега је ревизија недозвољена, те је као таква одбачена другим ставом изреке овог решења, применом члана 413. ЗПП.

О захтеву тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка одлучено је као у ставу трећем изреке овог решења, с обзиром на то да она није успела у поступку по ревизији, на основу члана 165. став 1. у вези са чланом 153. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**